

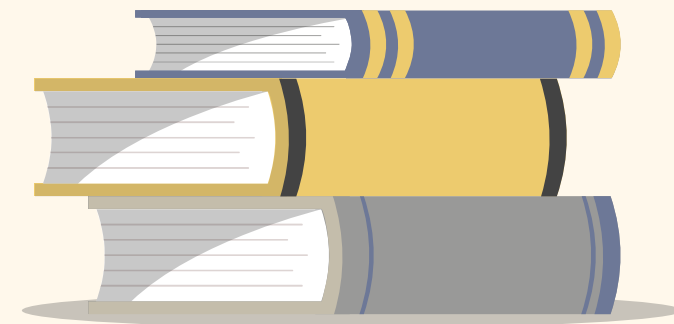
กฎหมายอาญา มาตรา 1 - 58 , 107 - 208

(บรรยายครั้งที่ 7)

24 สิงหาคม 2567

โดย

อ.นวรรตน์ กลิ่นรัตน์

คนให้

มาตรา 144 ผู้ใดให้ ขอให้หรือรับว่าจะให้ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่เจ้าพนักงาน สมาชิก
สภานิติบัญญัติแห่งรัฐ สมาชิกสภาจังหวัดหรือสมาชิกสภาเทศบาล เพื่อจูงใจให้กระทำการไม่กระทำ
การ หรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่

มาตรา 167 ผู้ใดให้ ขอให้หรือรับว่าจะให้ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่เจ้าพนักงาน
ตำแหน่งตุลาการ พนักงานอัยการ หรือพนักงานสอบสวน เพื่อจูงใจให้กระทำการไม่กระทำการ หรือ
ประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่

คนรับ

ม.149 ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิกสภาเทศบาล เรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่ง ไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่

ม 201 ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงานในตำแหน่งตุลาการ พนักงานอัยการ หรือพนักงานสอบสวน เรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่ง ไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่

ข้อสำคัญที่ต้องจำไว้

1. ให้พนักงานสอบสวน ผิด 167 ให้ตำรวจสายลับ ผิด 144
2. ผู้ให้สินบนผิด 144 หรือ 167 แต่ไม่ผิดผู้สนับสนุนเจ้าพนักงานรับสินบน
ตามมาตรา 149, 86 (ฎ 435/2520, 1035/2464)

ฎ.15055/2558 จำเลยมาพบพตต. ๘ แจ้งว่าเป็นน้องชาย ป. และเสนอจะให้เงิน 400,000 บาท ถ้าปล่อยตัว ป. ผู้ต้องหาคดียาเสพติด พตต. ๘. รับปากจะช่วยเหลือ จำเลยนัดจะนำเงินมาให้ในวันรุ่งขึ้น เวลา 9 น. หลังจากนั้นพตต. ๘. รายงานผู้บังคับบัญชาและไปขอลงรายงานประจำวันไว้เป็นหลักฐานที่ สภอ.เมืองศรีสะเกษเพื่อวางแผนจับกุมตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี ซึ่งรตต. ม. เป็นผู้บันทึก ต่อมาวันรุ่งขึ้นเวลาประมาณ 10 น. จำเลยถือถุงกระดาษสีน้ำตาลมาหาพตต. ๘. ที่ห้องสืบสวนกองกำกับการตำรวจภูธรจังหวัดศรีสะเกษ จำเลยแจ้งว่าเงินครบ แล้วล้วงเอาธนบัตรจำนวน 400,000 บาท ออกมาจากถุง พตต. ๘. จึงจับกุม **การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานให้และขอให้ทรัพย์สินแก่เจ้าพนักงาน เพื่อจูงใจให้กระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ตาม ป.อ. มาตรา 144**

แต่สนับสนุนการให้สินบนก็มีได้

ฎ .3900/2562 ว.ถูกผู้เสียหายจับในข้อหาหมิ่นเหม่ไว้เพื่อจำหน่าย ว.เสนอให้เงินผู้เสียหายห้าแสนบาท ว.ขอโทรศัพท์บอกให้จำเลยนำเงินมาให้ ผู้เสียหายจึงคืนโทรศัพท์ให้ จากนั้น ว. โทรศัพท์ติดต่อไปยังจำเลยให้จำเลยนำเงินของ ว. มาให้ เมื่อจำเลยเดินทางมาถึงสถานีตำรวจและพบ ว. แล้ว ว.กับจำเลยช่วยกันนับเงินและส่งมอบให้แก่ผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงจับกุมและแจ้งข้อหาแก่จำเลย และ ว.ว่าร่วมกันให้ทรัพย์สินแก่เจ้าพนักงานเพื่อจูงใจให้กระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นกรณีที่ ว. เป็นผู้เสนอให้สินบนแก่ผู้เสียหายเอง มิใช่ผู้เสียหายเป็นผู้เรียกร้อง ว.จึงมีเจตนาที่จะกระทำผิดอยู่แล้ว โดยผู้เสียหายไม่มีส่วนก่อให้เกิด ว.กระทำผิด การที่ผู้เสียหายยินยอมให้โทรศัพท์ถูกยึดไปแล้วคืนแก่ ว. เพื่อให้ ว. โทรศัพท์ติดต่อไปยังจำเลยก็เป็นเพียงขั้นตอนในการรวบรวมพยานหลักฐานในการดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิด ไม่ถือเป็นการแสวงหาพยานหลักฐานโดยมิชอบ การที่ผู้เสียหายไม่ห้าม ว. มิให้กระทำความผิดไม่มีผลทำให้การกระทำของ ว. กับจำเลยไม่เป็นความผิดไปได้ แต่เมื่อจำเลยไม่มีเจตนาจะมีส่วนร่วมกระทำความผิดกับ ว. มาตั้งแต่ต้น คงนำเงินมาให้ตามที่ ว. โทรศัพท์ไปเท่านั้น เมื่อนำเงินมาถึงก็ส่งมอบเงินแก่ ว. มิได้ส่งมอบแก่ผู้เสียหายโดยตรง จำเลยจึงไม่ใช่ตัวการแต่เป็นเพียงช่วยเหลือ

ผู้อื่นกระทำความผิด

ฎีกาล่าสุดถือว่า เสนอให้สินบนเป็นความสำเร็จแล้ว เพื่อนที่เอาเงินมาให้ผิดให้สินบนแยกได้

ฎ 58/2566 ความผิดตาม ป.อ. มาตรา 144 เป็นความสำเร็จเมื่อมีการให้ขอให้หรือรับว่าจะให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่เจ้าพนักงาน การที่ร.โทรศัพท์ติดต่อให้จำเลยที่ 1 นำเงินจำนวน 50,000 บาทมาให้เจ้าพนักงานตำรวจ จำเลยที่ 1 เพิ่งเข้ามาเกี่ยวข้องโดยเป็นผู้นำเงินสินบนมาที่บ้าน เกิดเหตุหลังจากความสำเร็จแล้ว จึงไม่ใช่เป็นการร่วมกระทำความผิดกับร.ในลักษณะของตัวการ ทั้ง มิใช่เป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นจะทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิดจึง ไม่เป็นผู้สนับสนุน อีกทั้งเมื่อจำเลยที่ 1 มาถึง ก็ถูกร้อยตำรวจเอกธ.กับพวกจับกุมทันทีโดยไม่มีโอกาสที่จะพูดคุยกับร้อยตำรวจเอกธ.หรือร.ถึงเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงไม่มีพฤติการณ์ใดที่จะบ่งชี้ว่า ได้ร่วมกับร.ให้สินบนแก่เจ้าพนักงาน

แต่อย่างไรก็ตาม จำเลยที่ 1 เป็นผู้นำเงินสินบนมามอบให้แก่เจ้าพนักงานตำรวจเพื่อจูงใจให้ เจ้าพนักงานตำรวจกระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ด้วยการปล่อยตัวร.และก.และมีให้ยึดรถกระบะ เป็น กรณีที่จำเลยที่ 1 กระทำความผิดแยกได้ต่างหากจากการกระทำความผิดของร. ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ ว่าจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานให้สินบนแก่เจ้าพนักงานแล้ว

ฎ 3096/2552 โจทก์บรรยายฟ้องว่า ดาบตำรวจ ช. ได้จับกุม พ. กับพวก ในความผิดฐานร่วมกันจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ และควบคุมตัวส่งพนักงานสอบสวน จำเลยทั้งสองให้ทรัพย์สินแก่ดาบตำรวจ ช. ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานเพื่อจูงใจให้กระทำการปล่อยตัว พ. กับพวก ซึ่งเป็นการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่ แม้ในทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยทั้งสองกระทำการเพื่อจูงใจให้ดาบตำรวจ ช. ดำเนินการช่วยเหลือ พ. กับพวก โดยเปลี่ยนข้อหาให้เบาลงก็ตาม ก็หาใช่ข้อแตกต่างในสาระสำคัญไม่ ทั้งนี้เพราะไม่ว่าจะเป็นการให้ทรัพย์สินเพื่อจูงใจให้ปล่อยตัวหรือเปลี่ยนข้อหาก็ล้วนแต่เป็นการจูงใจให้กระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ซึ่งเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 144 เช่นเดียวกัน

ฎ 5588/2553 จำเลยให้ธนบัตรรัฐบาลไทยฉบับละ 1,000 บาท 4 ฉบับ และฉบับละ 500 บาท 2 ฉบับ รวมจำนวน 5,000 บาท แก่ร้อยตำรวจโทอินสมเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองแม่ฮ่องสอนซึ่งเป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนและจับกุมผู้กระทำความผิดต่อกฎหมายเพื่อจูงใจให้ร้อยตำรวจโทอินสมไม่จับกุมจำเลยซึ่งให้ความช่วยเหลือคนต่างด้าวที่เข้าเมืองโดยผิดกฎหมายให้พ้นจากการจับกุม และสนับสนุนคนต่างด้าวออกนอกเขตควบคุมของเจ้าหน้าที่ อันเป็นการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่ของเจ้าพนักงาน เป็นความผิดตาม ป.อ.มาตรา 144

ให้ ขอให้ หรือรับว่าจะให้ ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด

ฎ 3842/2530 เงินค่านายหน้าจำนวน 240,000 บาท ก็คือเงินที่จะมอบให้ผู้ช่วย
เหลือให้ได้มีการทำสัญญาซื้อขายระหว่างโจทก์กับองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย และ
ผู้ที่จะช่วยเหลือให้ได้ทำสัญญาก็ต้องเป็นพนักงานขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย
นั่นเอง เงินที่รับว่าจะให้นี้จึงเป็นเงินสินบน

คำว่า **“ประโยชน์อื่นใด”** เป็นคำที่กว้างมากอาจเป็นการสนับสนุนให้ได้ตำแหน่ง
สูงขึ้น แม้กระทั่งเสนอยกลูกสาวให้ก็ยังถือว่าเป็นประโยชน์อื่นใดได้ การให้เลื่อนตำแหน่ง
การให้ยืมเงินโดยไม่คิดดอกเบี้ยก็เป็นประโยชน์อื่นใดได้

แก่ “เจ้าพนักงาน” “สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งรัฐ” “สมาชิกสภาจังหวัด”
สมาชิกสภาเทศบาล

นายกเทศมนตรี เป็นสมาชิกสภาเทศบาล

- ฎ 2221/2519 จำเลยเป็นผู้จัดการทั่วไปของบริษัทเมืองทองการก่อสร้าง
จำกัดได้มอบเงินจำนวน 50,000 บาท แก่ นายกเทศมนตรีเทศบาลเมือง
ฉะเชิงเทรา ซึ่งมีอำนาจหน้าที่พิจารณาอนุญาตให้ทำการก่อสร้างอาคารในเขต
เทศบาล เพื่อจูงใจให้นายกเทศมนตรีอนุมัติให้จำเลยปลูกสร้างอาคารโดยเร็ว ทั้ง
ที่เรื่องราวหลักฐานการขออนุญาตปลูกสร้างอาคารยังไม่เรียบร้อยพอที่จะอนุญาต
ได้ อันเป็นการมิชอบด้วยหน้าที่ จำเลยจึงต้องมีความผิดตามประมวลกฎหมาย
อาญา มาตรา 144

เพื่อจูงใจให้กระทำการ ไม่
กระทำการ หรือประวิงการ
กระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่

ฎ. 3096/2552 โจทก์บรรยายฟ้องว่า ดาบตำรวจ ช. ได้จับกุม พ. กับพวก ในความผิดฐานร่วมกันจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 และควบคุมตัวส่งพนักงานสอบสวน จำเลยทั้งสองให้ทรัพย์สินแก่ดาบตำรวจ ช. ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานเพื่อจูงใจให้กระทำการปล่อยตัว พ. กับพวกซึ่งเป็นการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่ แม้ในทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยทั้งสองกระทำการเพื่อจูงใจให้ดาบตำรวจ ช. ดำเนินการช่วยเหลือ พ. กับพวก โดยเปลี่ยนข้อหาให้เบาลงก็ตาม ก็หาใช่ข้อแตกต่างในสาระสำคัญไม่ ทั้งนี้เพราะไม่ว่าจะเป็นการให้ทรัพย์สินเพื่อจูงใจให้ปล่อยตัวหรือเปลี่ยนข้อหาก็ล้วนแต่เป็นการจูงใจให้กระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ซึ่งเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 144 เช่นเดียวกัน

- ฎ 2390/2527 จสต.ป.รับราชการเป็นตำรวจซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมาย ย่อมเป็นเจ้าของพนักงานแม้ขณะเกิดเหตุจะถูกส่งตัวไปช่วยราชการกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน มีตำแหน่งหน้าที่เป็นหัวหน้าชุดคุ้มครองตำบลปากหมัน มีหน้าที่คุ้มครองหมู่บ้านและตำบลป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์และก่อการร้ายก็เป็นเพียงหน้าที่เฉพาะตามคำสั่งแต่งตั้งของทางราชการ แต่โดยทั่วไปจสต.ป.ยังมีอำนาจสืบสวนคดีอาญาได้ตามปวิอ มาตรา 17 การที่ จสต.ป.มาয়งที่เกิดเหตุเพื่อจะจับผู้กระทำความผิดฐานมีกัญชาไว้ในความครอบครอง จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าพนักงานตามกฎหมาย เมื่อจำเลยได้ให้เงินจำนวนหนึ่งแก่จสต.ป.เพื่อจูงใจมิให้จับกุมจำเลยกับพวกในข้อหา มีกัญชาไว้ในความครอบครอง การกระทำของจำเลยย่อมเป็นความผิดตามปอ มาตรา 144. แม้จสต.ป.ยังมีได้แสดงตัวเป็นเจ้าของพนักงาน หรือแสดงความประสงค์ที่จะเข้าทำการตรวจค้นหรือจับกุมจำเลยกับพวก หรือมิได้แต่งเครื่องแบบก็ตาม

- ฎ 435/2520 จำเลยที่ 1 นำเอกสารปลอมพร้อมด้วยเงิน 5,000 บาทมอบให้จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานทำหน้าที่ช่วยเสมียนทะเบียนยานพาหนะ เพื่อให้จัดการจดทะเบียนรถยนต์ให้ จำเลยที่ 2 รับเอกสารปลอมกับเงินนั้นไว้ โดยตกลงรับดำเนินการให้ โดยจำเลยทั้งสองรู้อยู่แล้วว่าเป็นเอกสารปลอม จำเลยทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันใช้เอกสารปลอม จำเลยที่ 1 มีความผิดฐานให้เงินเจ้าพนักงานเพื่อให้กระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ และจำเลยที่ 2 มีความผิดฐานรับเงินสำหรับตนเองเพื่อกระทำการ **โดยมิชอบด้วยหน้าที่อยู่แล้ว**

- **ฎ 5348/2550** จำเลยทั้งสี่แจ้งข้อความและแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จต่อ
เจ้าพนักงาน และแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จในเอกสารราชการ
ในการที่ อ. ขอมิบัตรประจำตัวประชาชนและมีชื่อและรายการในทะเบียนบ้าน
อันเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.บัตรประจำตัวประชาชนฯ พ.ร.บ.การทะเบียน
ราษฎรฯ และ ป.อ. มาตรา 267 แม้ความผิดดังกล่าวจะกระทำต่อเนื่องกับ
ความผิดฐานให้สินบนแก่เจ้าพนักงาน และ**จุดประสงค์ในการกระทำความผิด**
เป็นอย่างเดียวกันคือ เพื่อให้เจ้าพนักงานออกบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่
อ. แต่ความผิดฐานให้สินบนแก่เจ้าพนักงานตาม ป.อ. มาตรา 144 มีลักษณะ
สภาพความผิดและอาศัยเจตนาในการ กระทำความผิดแยกต่างหากจากการ
กระทำความผิดอื่น ๆ โดยเมื่อจำเลยทั้งสี่ร่วมกันขอให้หรือรับว่าจะให้เงินแก่เจ้า
พนักงานเพื่อจูงใจให้กระทำการหรือไม่กระทำการโดยมิชอบด้วยหน้าที่ก็เป็น
ความผิดสำเร็จในตัวเองหนึ่งแล้ว และต่อมาจำเลยทั้งสี่ได้ร่วมกันกระทำ
ความผิดฐานอื่นขึ้นอีกจึงเป็นความผิดคนละกรรมต่างกัน

หน้าที่เบิกความต่อศาลไม่ใช่หน้าที่ราชการ แต่เป็นหน้าที่พลเมือง

ฎ 511/2516 ตำรวจผู้จับกุมมีหน้าที่ต้องเบิกความต่อศาลตามความสัจจริงในฐานะเป็นพยาน นั้น เป็นหน้าที่อย่างเดียวกับประชาชนทั่วไป หากใช้เป็นหน้าที่โดยตรงอันสืบเนื่องมาจากการที่เป็นเจ้าพนักงานผู้จับกุมผู้กระทำความผิดไม่ จึงไม่เป็นการกระทำการในหน้าที่ของเจ้าพนักงานโดยเฉพาะ แม้จำเลยจะเรียกและรับเงินจากผู้อื่นเพื่อจูงใจเจ้าพนักงานดังกล่าวให้เบิกความผิดไปจากความจริง ก็ไม่เป็นความผิดตาม มาตรา 143

ฎ.1262/2547 ตำรวจผู้จับกุมมีหน้าที่ต้องเบิกความต่อศาลตามความสัจจริงนั้น เป็นหน้าที่อย่างเดียวกับประชาชนทั่วไป หากใช้เป็นหน้าที่โดยตรงอันสืบเนื่องมาจากการที่เป็นเจ้าพนักงานผู้จับไม่ จึงไม่เป็นการกระทำการในหน้าที่ของเจ้าพนักงานโดยเฉพาะ แม้จำเลยทั้งสามจะให้และรับว่าจะให้เงินแก่ตำรวจเพื่อจูงใจให้เบิกความผิดไปจากความจริง ก็ไม่เป็นความผิด มาตรา 144

ข้อสอบสมัย 56 ปี 2546

การที่ผู้ต้องหาเสนอให้เงินจำนวน 500,000 บาท แก่พนักงานสอบสวน
เจ้าของคดีเพื่อเป็นค่าทำพยานหลักฐานให้อ่อน เป็นการขอให้ทรัพย์สินแก่
เจ้าพนักงานในตำแหน่งพนักงานสอบสวนเพื่อจูงใจให้กระทำการอันมิชอบด้วย
หน้าที่ดังกล่าว จึงมีความผิดฐานให้สินบนเจ้าพนักงานในการยุติธรรมตาม
ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 167

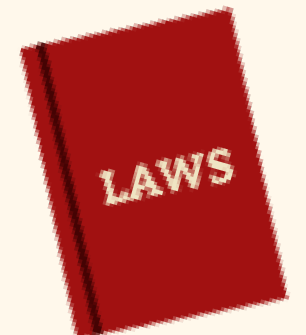
ข้อสอบสมัยที่ 67 ปี 2557

การลงจากรถไปพบกับ**ตำรวจผู้จับ**ว่า “พี่เป็นเพื่อนสนิทรัฐมนตรีขอ
เถอะอย่าจับเลยไว้โอนให้ 20,000 บาท” เป็นการขอให้ทรัพย์สินแก่เจ้า
พนักงานเพื่อจูงใจให้ไม่กระทำการจับกุมตามหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจผู้
จับกุม เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 144

ส่วนการที่ตามไปพบ**พนักงานสอบสวน**และแจ้งว่า “พี่เป็นเพื่อนสนิท
รัฐมนตรี ถ้าไม่ดำเนินคดีนี้ พี่วิ่งให้เป็นสารวัตรได้” เป็นการขอให้ประโยชน์อื่น
ใดแก่พนักงานสอบสวนเพื่อจูงใจให้ไม่กระทำการดำเนินคดีตามหน้าที่ของ
พนักงานสอบสวนเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 167

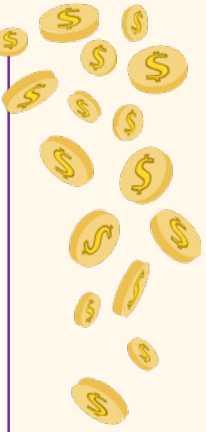

ความผิดต่อเจ้าพนักงาน (ทำต่อเจ้าพนักงาน)

1. ม.143 เป็นคนกลางเรียกรับสินบน
2. ม.144 ให้สินบนเจ้าพนักงาน (ทั่วไป)
3. ม.167 ให้สินบนเจ้าพนักงาน (ในการยุติธรรม)

มาตรา 143 ผู้ใดเรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สิน
หรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่น เป็นการตอบ
แทนในการที่จะจูงใจหรือได้จูงใจเจ้าพนักงาน สมาชิกสภา
นิติบัญญัติแห่งรัฐ สมาชิกสภาจังหวัดหรือสมาชิกสภา
เทศบาล โดยวิธีอันทุจริตหรือผิดกฎหมายหรือโดยอิทธิพล
ของตนให้กระทำการ หรือไม่กระทำการในหน้าที่อันเป็น
คุณหรือเป็นโทษแก่บุคคลใด

(คนกลาง)

มาตรา 144 ผู้ใดให้ ขอให้หรือรับว่าจะให้ทรัพย์สิน หรือ
ประโยชน์อื่นใดแก่เจ้าพนักงาน สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งรัฐ
สมาชิกสภาจังหวัดหรือสมาชิกสภาเทศบาล เพื่อจูงใจให้กระทำ
การไม่กระทำการ หรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่
(คนให้)

มาตรา 167 ผู้ใดให้ ขอให้หรือรับว่าจะให้ทรัพย์สิน หรือ
ประโยชน์อื่นใดแก่เจ้าพนักงานตำแหน่งตุลาการ พนักงานอัยการ
หรือพนักงานสอบสวน เพื่อจูงใจให้กระทำการไม่กระทำการ
หรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่

ความผิดต่อตำแหน่ง(เจ้าพนักงานทำผิด)

1. ม.147 เจ้าพนักงานยกยก
2. ม.148 เจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งข่มขืนใจผู้อื่นให้มอบทรัพย์สิน
3. ม.149 เจ้าพนักงาน (ทั่วไป) เรียกทรัพย์สิน
4. ม.201 เจ้าพนักงาน (ในการยุติธรรม) เรียกทรัพย์สิน

5. ม.151 มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต

6. ม.152 มีหน้าที่จัดการดูแลกิจการใดเข้ามีส่วนได้เสียเนื่องด้วยกิจการนั้น

7. มาตรา 153 มีหน้าที่จ่ายทรัพย์สิน จ่ายทรัพย์สินนั้นเกิน

8. ม.157 เจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือโดยทุจริต

9. ม.200 เจ้าพนักงาน (ในการยุติธรรม) กระทำหรือไม่กระทำเพื่อช่วยหรือแก่ง

มาตรา 147 ความผิดฐาน เจ้าพนักงานยกยอกทรัพย์

ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือ
รักษาทรัพย์ใด เบียดบังทรัพย์นั้นเป็นของตน หรือเป็น
ของผู้อื่น โดยทุจริต หรือ โดยทุจริต ยอมให้ผู้อื่นเอาทรัพย์
นั้นเสีย

ฎ. 13646/2558 เจ้าพนักงานมีอำนาจหน้าที่บริหารจัดการ จัดการและรักษา
งบประมาณต่าง ๆ ขององค์การบริหารส่วนตำบลตามโครงการชุดลอกลำเหมือง เงิน
งบประมาณจำนวน 116,000 บาท ใช้จ่ายเงินงบประมาณ 69,600 บาท ส่วนที่
เหลืออีก 46,400 บาท เบียดบังเอาเงินไป เป็นความผิดตาม ปอ.มาตรา 147

ฎ 2823-2824/2541 เจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร กรอกข้อความลงใน
เอกสาร ดูแลรักษาเอกสารเกี่ยวกับการเงินและบัญชี ควบคุมดูแลเงินและเอกสารที่
เกี่ยวข้องกับการเงินทุกประเภท กรอกข้อความและลงลายมือชื่อของข้าราชการ
หลายคนในสัญญารับรองการยืมเงินว่า บุคคลเหล่านั้นยืมเงิน ค่าใช้จ่ายในกิจการ
ของโรงเรียนอันเป็นความเท็จ และปลอมลายมือชื่อของผู้อำนวยการโรงเรียนกับ
พวกเป็นผู้อนุมัติให้ยืมเงิน ทั้งปลอมสัญญารับรองการยืมเงินของบุคคลดังกล่าวโดย
แก้ไขตัวเลขให้สูงขึ้น แล้วเบียดบังเงินนั้นไปโดยทุจริต ผิดตาม ป.อ. มาตรา 161
และ147

ฎ. 4347/2558 ในการออกไปจัดเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาต จำเลยทั้งสองร่วมกันเขียนใบเสร็จรับเงินให้ผู้ชำระตามจำนวนเงินที่ชำระจริง ส่วนต้นข้าวใบเสร็จรับเงินนั้น เขียนจำนวนเงินต่ำกว่าความเป็นจริง แล้วส่งมอบแก่ผู้เสียหายเพียงเท่ากับจำนวนเงินในใบเสร็จรับเงินฉบับต้นข้าว จำเลยที่ 1 เป็น เจ้าพนักงานที่มีหน้าที่จัดเก็บ เป็นความผิดตาม มาตรา 147, 151 และ 161 ส่วนจำเลยที่ 2 เป็นลูกจ้างประจำ ตำแหน่งนักการ มีใช้ข้าราชการที่ได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมายว่าด้วยการแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งหรือเป็นผู้ดำรงตำแหน่งหน้าที่ซึ่งมีกฎหมายระบุไว้โดยเฉพาะให้ถือเป็นเจ้าพนักงาน จำเลยที่ 2 จึงไม่ใช่เจ้าพนักงานตามกฎหมาย เนื่องจาก ป.อ. มาตรา 147, 151, 161 เป็นบทบัญญัติที่ลงโทษแก่บุคคลผู้กระทำความผิดที่เป็นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่เท่านั้น แม้จำเลยที่ 2 จะร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดต่อบทบัญญัติดังกล่าว ก็จะไม่ลงโทษจำเลยที่ 2 อย่างเจ้าพนักงานไม่ได้ คงลงโทษจำเลยที่ 2 ได้แต่เพียงในฐานะผู้สนับสนุน จำเลยที่ 2 มีความผิดตาม มาตรา 147, 151, 161 ประกอบมาตรา 86, 266 (1), 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 266 (1), 352 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83

ฎ 2236/2551 จำเลยมาช่วยราชการที่ตำบลท่าพระโดยยังไม่ขาดจากตำแหน่งเดิมที่อำเภอหนองเรือ จึงต้องรับเงินเดือนจากต้นสังกัดเดิม กลับตั้งฎีกาเบิกเงินเดือนของจำเลย ณ อบต.ท่าพระอีก เป็นการเบิกซ้ำซ้อน 7 เดือน แล้วเบียดบังไป การกระทำของจำเลยเข้าลักษณะเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่รักษาทรัพย์สินแล้วเบียดบังทรัพย์สินนั้นเป็นของตนโดยทุจริต ผิดตาม มาตรา 147

ฎ 958/2534 หนังสือของอธิบดีกรมการปกครองว่า ไม่ควรให้พนักงานบัญชีมาทำหน้าที่จัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่เพราะมีหน้าที่รับเงินภาษีบำรุงท้องที่ที่เก็บได้อยู่แล้ว มิใช่ระเบียบหรือคำสั่งให้ต้องปฏิบัติตาม เป็นเพียงการชักซ้อมความเข้าใจเท่านั้น จำเลยจึงไม่อาจอ้างว่าจำเลยเป็นพนักงานบัญชีไม่มีหน้าที่จัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่ตามหนังสือฉบับนี้ได้ ถือได้ว่าจำเลยมีหน้าที่จัดการหรือรักษาทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 แล้ว

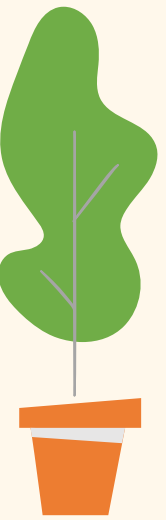

ถอนเงินมาแล้วไม่จัดซื้อตามหน้าที่เป็นการเบียดบัง

ฎ 2330/2534 จำเลยเป็นเจ้าพนักงานประจำโรงพยาบาล มีหน้าที่จัดซื้อจัดการ ซ่อมแซม และดูแลรักษาพัสดุครุภัณฑ์และได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเงินด้วย จำเลยได้ลงชื่อคู่กับผู้อำนวยการโรงพยาบาลในฐานะเจ้าของบัญชีและผู้มอบฉันทะในแบบถอนเงินจำนวน 14,000 บาท จากบัญชีเงินบำรุงโรงพยาบาล พรหมพิรามมาสำรองจ่ายค่าพัสดุครุภัณฑ์ ซึ่งจำเลยมีหน้าที่จัดซื้อแล้วมอบให้ ส. นำไปถอนเงินจำนวนดังกล่าวจากธนาคารมาให้ตน จำเลยได้รับแล้วมิได้จัดซื้อพัสดุครุภัณฑ์แต่อย่างใด และปรากฏว่าเงินจำนวนนี้ได้ขาดหายไปจากบัญชี การกระทำของจำเลยเป็นการเบียดบังเงินจำนวน 14,000 บาท ที่อยู่ในความครอบครองตามหน้าที่ของตนไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวซึ่งเป็นความผิดตาม ป.อ. ม.147

- เอาของกลางไป เป็นการเอาทรัพย์ไปผิด 147

ฎ 272/2532 จำเลยเป็นตำรวจ ตำแหน่งหัวหน้าเสมียนคดี มีหน้าที่เก็บรักษาของกลาง จำเลยตรวจรับกัญชาของกลาง แต่ไม่ลงบัญชีของกลางในคดีอาญาเพื่อเป็นหลักฐานว่ามี การรับ กัญชาของกลางรายนี้แล้ว ต่อมาจำเลย เบียดบังเอา กัญชานั้น เป็นของตนหรือผู้อื่นโดยทุจริต เป็นความผิดตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 147

หน้าที่อาจเกิดขึ้นโดยคำสั่งหรือการมอบหมายงานก็ได้

ฎ 473/2527 สารวัตรใหญ่สั่งให้จำเลยทำหน้าที่เก็บรักษาเงินประกันตัวผู้ต้องหา ย่อมถือได้ ว่าจำเลยเป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ปฏิบัติราชการในการเก็บรักษาเงินแล้ว การที่จำเลยนำเงินไปฝากผู้อื่นไว้ มิได้นำมาเก็บไว้ในตู้নিরภัยของทางราชการ หรือหากไม่มีตู้নিরภัยของทางราชการ ควรจะเก็บเงินนั้นอย่างไร จำเลยก็ต้องขอคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาคือสารวัตรใหญ่เสียก่อน แต่จำเลยก็หาได้กระทำให้ไม่ พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงว่าจำเลย มีเจตนาทุจริตเบียดบังเงินจำนวนนั้นเป็นของตนหรือผู้อื่นแล้ว

ฎ 1292/2536 จำเลยได้รับคำสั่งมอบหมายจากนายกเทศมนตรีให้ไปรับเงินจากศาลามอบ ให้เทศบาล แม้ไม่ใช่หน้าที่ตามตำแหน่งของจำเลยโดยตรง แต่เมื่อจำเลยได้รับมอบหมายให้จัดการ จำเลยจึงเป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการเกี่ยวกับเงินที่ได้รับมอบหมายนั้น เมื่อจำเลยมีเจตนาทุจริตเบียดบังเอาเงินนั้นเป็นของตนจำเลยจึงมีความผิด ตามมาตรา 147

ข้าราชการซึ่งมีหน้าที่ขับรถยนต์แอบดูน้ำมันไปขายผิด 147

ฎ 1092/2505 จำเลยเป็นผู้คุมตริ มีหน้าที่ควบคุมดูแลนักโทษ และยังมีหน้าที่ขับรถยนต์ของเรือนจำด้วย พัดตีเรือนจำให้จำเลยเอารถยนต์ของเรือนจำไปบรรทุกกลับจำเลยก็ขับไป เมื่อจำเลยมีหน้าที่ขับรถยนต์ก็มีหน้าที่ต้องดูแลรักษารถยนต์ตลอดถึงน้ำมันรถยนต์ด้วย การที่จำเลยเบียดบังเอาน้ำมันในรถยนต์จึงเป็นความผิดตาม มาตรา 147

ฎ 341/2512 (ป) จำเลยเป็นพลทหารเรือประจำการ มีหน้าที่เป็นพลขับรถยนต์ จึงเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่จัดการใช้และรักษาน้ำมันรถที่จำเลยทำหน้าที่ขับนั้นด้วย การที่จำเลยยอมให้บุคคลอื่นดูเอาน้ำมันในรถไป แล้วรับเงินจากบุคคลนั้นเป็นค่าตอบแทนเอาเป็นประโยชน์ส่วนตัว ย่อมเป็นการเบียดบังน้ำมันของทางราชการไปโดยทุจริต เป็นความผิดตาม มาตรา 147 (ประชุมใหญ่ครั้งที่ 3/2512).

รับเงินค่าทิป ไม่ผิด 147

ฎ 3410/2525 จำเลยมีหน้าที่รับจดและต่อทะเบียนยานพาหนะเก็บรักษาเงินค่าภาษียานพาหนะและค่าแผ่นป้ายหมายเลขทะเบียนยานพาหนะ ได้รับเงินที่ผู้มาต่อทะเบียนมอบให้ด้วยความสมัครใจเป็นค่าบริการ การกระทำของจำเลยไม่เป็นการผิดตาม มาตรา 147 เพราะเงินดังกล่าวไม่ใช่เป็นทรัพย์สินที่จำเลยมีหน้าที่ซื้อ ทำจัดการหรือรักษา ทั้งไม่ใช่เป็นเงินของทางราชการหรือของรัฐบาลด้วย

(มีปัญหาต้องพิจารณาต่อไปว่าจะผิด 149 หรือไม่ เพราะมาตรา 149 ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ชอบด้วยหน้าที่รับเงินไม่ได้ แต่ไหนถึงจะเรียกว่านอกหน้าที่)

ถ้าไม่ใช่เงินราชการ แต่เป็นเงินของข้าราชการด้วยกัน ไม่ผิด

ฎ 5964/2537 เงินรายได้ฌาปนสถานที่ยำเลยเบียดบังไม่ได้ส่งกรมตำรวจ เป็นเงินนอกงบประมาณไม่ใช่เงินรายได้ของแผ่นดิน และความผิดตาม มาตรา 147 ทรัพย์ที่เบียดบังต้องเป็นทรัพย์ที่เจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษา แต่เมื่อเงินที่ยำเลยยกยกเอาไปนี้เป็นเงินค่าบำรุงที่ เจ้าภาพงานศพมาใช้ฌาปนสถานมอบให้แก่ยำเลยเพื่อเก็บส่งเป็นเงิน สวัสดิการต่อกรมตำรวจเท่านั้น มิใช่เงินของทางราชการที่ยำเลยผู้เป็นเจ้า พนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษา จึงลงโทษยำเลยตามป.อ.มาตรา 147 ไม่ได้

เรียกเงินเกินแล้วมัดไว้ ไม่ผิด 147 แต่ผิด 157

ฎ 1272/2506 จำเลยเป็นเจ้าของพนักงานที่ดินอำเภอมีหน้าที่รับเรื่องราวจดทะเบียน ทำนิติกรรมเกี่ยวกับที่ดินของราษฎร ได้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมการทำนิติกรรมซื้อขายที่ดินจากผู้ขายเกินกว่าจำนวนที่กฎหมายกำหนดและยึดเอาส่วนเกินไว้ เงินส่วนเกินไม่ใช่เป็นเงินของทางราชการหรือของรัฐบาล จึงไม่ใช่ทรัพย์สินตามความหมายของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 ฉะนั้น การที่จำเลยเรียกเก็บค่าธรรมเนียม (แม้จะเกินกว่ากฎหมายกำหนด) ก็ดี การทำนิติกรรมการซื้อขายที่ดินก็ดี จึงไม่ใช่เป็นการกระทำหรือเบียดบังต่อทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147

หมายเหตุ หากเรียกเงินส่วนเกินโดยรู้อยู่แล้วว่าเรียกเกินน่าจะผิด 149 แล้ว เทียบคดีตำรวจน้ำ น่าคิดว่าหากเรียกเกินโดยไม่รู้ ทางราชการก็ต้องคืนไปตามกฎหมาย เงินที่ต้องคืนจึงเป็นเงินที่ทางราชการมีหน้าที่คืนการเบียดบังไปจึงน่าจะผิดแล้ว

เจตนาเรียกหรือรับเงินส่วนเกินจากเงินที่ผู้เสียหายต้องจ่ายตามกฎหมาย

ฎ 1532/2543 จำเลยเป็นเจ้าของพนักงานมีหน้าที่รับคำขอต่าง ๆ เกี่ยวกับการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมที่ดินทุกประเภท รวมทั้ง งานในด้านเกี่ยวกับการเงินและบัญชี โดยมีหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องการกรอกข้อความในเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ของหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน และนำเสนอผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น ทั้งได้ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวมาก่อนเกิดเหตุนาน ประมาณ 7 ปี จำเลยยอมทราบและคำนวณค่าใช้จ่ายในการจดทะเบียนที่ดินในพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบเป็นอย่างดี การที่จำเลยเรียกหรือรับเงินจำนวน 7,800 บาท ไว้แล้วนิ่งเฉยเสีย แสดงโดยชัดแจ้งว่าจำเลยมีเจตนาเรียกหรือรับเอาเงินส่วนที่เกินไว้สำหรับตนเองโดยมิชอบเพื่อกระทำการในตำแหน่ง จึงเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 149

ผู้บังคับการกองตำรวจน้ำ รับเงินเพื่อไปทำตามหน้าที่ผิด 149

ฎ 2488/2558 การตรวจสอบการขนส่งน้ำมันดีเซลเพื่อป้องกันมิให้มีการลักลอบจำหน่ายในราชอาณาจักร หรือนำน้ำมันดังกล่าวกลับเข้ามาจำหน่ายในราชอาณาจักรเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการอย่างหนึ่งในงานปราบปรามการกระทำความผิด ดังนั้น การที่ตำรวจน้ำเดินทางไปกับเรือบรรทุกน้ำมันไปจนถึงน่านน้ำเขตต่อเนื่องของราชอาณาจักรเพื่อปฏิบัติหน้าที่จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ย่อมไม่มีสิทธิรับเงินค่าใช้จ่ายใดๆ จากผู้ประกอบการจำหน่ายน้ำมันดีเซล การที่จำเลยรับเงินแล้วส่งการตำรวจกองตำรวจน้ำเดินทางไปกับเรือบรรทุกน้ำมันเพื่อปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว แม้จะนำเงินมาจ่ายเป็นค่าเบี่ยงเลี้ยงพิเศษให้แก่ตำรวจกองตำรวจน้ำที่เดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ในเรือบรรทุกน้ำมันก็ตาม ก็เป็นการรับทรัพย์สินเพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่ง ไม่ว่าจะการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานเรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบเพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่ง ไม่ว่าจะการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ตาม 149 (ออกข้อสอบแนวฯ สมัย 70 คนให้เพื่อให้กระทำตามหน้าที่ไม่ผิด)

เบียดบังเอาทรัพย์สินนั้นเป็นของตนเองหรือเป็นของผู้อื่น

- การเอาไปจำหน่ายก็ถือเป็นการเบียดบัง

(ฎ 1264/2518, 1125/2507)

- เอาไปให้ผู้อื่นยืมก็เป็นความผิด

(ฎ 215/2518)

- เอาทรัพย์สินมาคืน ไม่ทำให้พันผิด

(ฎ 1537/2511)

พฤติการณ์ที่ถือว่า “โดยทุจริต” คือไม่ส่งคืนนานไป

ฎ 1507/2530 รับเงินรายได้ไว้ แต่มิได้นำเงินนั้นส่งคลังตามระเบียบซึ่งตามปกติจะต้องนำส่งคลังในวันเดียวกันกับวันที่ได้รับเงิน เว้นแต่มีเหตุจำเป็นก็ให้นำส่งคลังในวันรุ่งขึ้นที่เป็นวันทำการ ทั้งจำเลยมิได้ลงบัญชีรับเงินไว้เป็นหลักฐานจนกระทั่งเจ้าหน้าที่ตรวจสอบภายในของกรมเจ้าสังกัดตรวจพบการกระทำของจำเลยเป็นเวลาถึง **5 เดือนเศษ** จำเลยจึงได้นำเงินส่งคลัง นับว่าจำเลยมีเจตนาทุจริตเบียดบังไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวแล้ว

ฎ 200/2506 สมุห์บัญชีเกี่ยวกับการเงิน ได้รับเงินผลประโยชน์จากผู้ที่นำมาชำระ แต่มิได้นำเงินส่งคลัง ทั้งมิได้ลงบัญชีรับเงินตามระเบียบ จนกระทั่งผู้บังคับบัญชาไปตรวจลงบัญชีพบการกระทำของจำเลยเป็นเวลาถึง **สองเดือน** แม้จำเลยจะหาเงินมาชำระคืนครบถ้วนแล้วก็ตาม เชื่อได้ว่ามีเจตนาทุจริตเบียดบังเงินไป

ขายของหลวง แล้วควักเงินตัวเองซื้อของอื่นราคาสูงกว่ามา ไม่มีเจตนาทุจริต

ฎ 1522/ 2536 จำเลยขายซากเรือที่ชำรุดใช้การไม่ได้โดยเปิดเผยและสุจริตใจ เพียงแต่ไม่ได้ขออนุมัติขายตามระเบียบของทางราชการ แล้วจำเลยนำเงินที่ขายได้ซื้อรถตัดหญ้าในราคาสูงกว่าราคาที่ยขายเรือได้ 400 บาท ให้แก่ทางราชการในทันที แสดงว่าจำเลยไม่มีเจตนาทุจริตเบียดบังเอาทรัพย์สินของทางราชการเป็นของตนหรือของผู้อื่น จึงไม่ผิด ป.อ. มาตรา 147 จำเลยได้นำเรือลำใหม่มาใช้แทนเรือลำเก่าที่ขายไปให้แก่กรมชลประทานแล้ว จำเลยจึงไม่ต้องคืนหรือใช้ราคาเรือแก่ทางราชการกรมชลประทานอีก

ข้อสังเกต มาตรา 147 มีคำว่า “โดยทุจริต” จึงต้องมีเจตนาทุจริต ซึ่งต่างจากมาตรา 161 เรื่องรับรองเท็จ ไม่ต้องมีเจตนาทุจริต

โดยเจตนา

ตัวอย่างฎีกาที่วินิจฉัยว่า เมื่อผิด ม.147 แล้ว ไม่ผิด ม.158 อีก

ฎ 1264/2518 จำเลยเป็นตำรวจ ได้รับมอบอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของกรมตำรวจ เพื่อใช้ในการปฏิบัติราชการตามหน้าที่ จำเลยย่อมมีหน้าที่รักษาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนนั้น การที่จำเลยนำอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนที่จำเลยมีหน้าที่รักษานั้นไปจำหน่ายให้กับบุคคลอื่น ถือได้ว่าเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น จึงเป็นการเบียดบังทรัพย์สินนั้นเป็นของตนเองหรือเป็นของบุคคลอื่นโดยทุจริต เป็นความผิดตามมาตรา 147 และเมื่อการกระทำของจำเลยเป็นผิดตามมาตรา 147 แล้ว ก็ไม่เป็นผิดตามมาตรา 158 อีก

(ม.158 เจ้าพนักงานทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย หรือทำให้สูญหายหรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์สินหรือเอกสารใดอันเป็นหน้าที่ของตนที่จะปกครองหรือรักษาไว้)